

Sygn. akt VI GC 179/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Rusińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Olimpia Hordyk-Kosińska

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w W.

przeciwko (...) sp. z o.o. w S.

o zapłatę

na skutek zarzutów pozwanego co do części nakazu zapłaty wydanego przez tutejszy Sąd w dniu 5 sierpnia 2016r., sygn. akt VI GNc 326/16, tj. kwoty 77.411,28 zł oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 141.170,85 zł i kosztów procesu

I. utrzymuje nakaz zapłaty z dnia 5 sierpnia 2016r., sygn. akt VI GNc 326/16 w mocy;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800,00 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem dalszych kosztów procesu;

III. kosztami opłaty od zarzutów, od których uiszczenia pozwany był zwolniony, obciąża Skarb Państwa

VI GC 179/16

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. dochodził w postępowaniu nakazowym od pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. zapłaty kwoty 141.170,85 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że jest w posiadaniu weksla własnego wystawionego przez pozwanego oraz wypełnionego na kwotę 141.170,85 zł. Termin zapłaty weksla upłynął 28 lipca 2016 r., jednak pozwany nie wykupił weksla. W związku z powyższym, stało się konieczne wystąpienie z niniejszym pozwem. Ponadto powód nadmienił, iż dochodzi odsetek ustawowych od całej żądanej kwoty, począwszy od dnia wniesienia pozwu.

W dniu 5 sierpnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Toruniu wydał na podstawie weksla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (sygn. akt VI GNc 326/16).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany złożył zarzuty, zaskarżając przedmiotowy nakaz w części, tj. co do kwoty 77.411,28 zł oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 141.170,85 zł naliczanych od dnia 2 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty. W związku ze zgłoszonymi zarzutami pozwany wniósł o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w części co do kwoty 77.411,28 zł tytułem należności głównej oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 141.170,85 zł naliczanych od dnia 2 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty, jak również o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu zarzutów pozwany przyznał, że faktycznie zawarł z powodem szereg transakcji, w związku z którymi pozostaje dłużnikiem powoda, a jako zabezpieczenie ich spłaty wystawił weksel in blanco, na który w pozwie powołuje się powód. Zdaniem pozwanego, nie sposób jednak zgodzić się z treścią pozwu, z uwagi na dyskusyjność kwoty, na jaką wypełniono weksel oraz wadliwy sposób przedstawienia weksla do zapłaty. Po pierwsze, pozwany zarzucił, iż do dnia wniesienia zarzutów nie przedstawiono mu podstaw wypełnienia weksla na widniejącą w nim kwotę, co w zasadzie uniemożliwia pozwanemu przeprowadzenie kontroli zasadności tejże kwoty. Jednocześnie, pozwany wskazał, że w wyniku przeprowadzonej inwentaryzacji wyszły na jaw nieścisłości zachodzące pomiędzy niektórymi fakturami wystawionymi przez powoda a faktycznie dostarczonymi przez niego towarami. Nieścisłości te według pozwanego dotyczyły następujących faktur vat: (...), (...), (...), (...) oraz (...). Pozwany podniósł, iż powód nigdy nie dostarczył mu dokumentów potwierdzających dostawę towarów objętych powyższymi fakturami Vat. Przeprowadzona inwentaryzacja również nie potwierdziła ich dostawy, wobec czego pozwany nie może uznać tej części roszczenia powoda. Po drugie, w ocenie pozwanego dyskusyjny jest także sam sposób przedstawienia weksla do zapłaty. Powód ograniczył się jedynie do pisemnego wezwania pozwanego do zapłaty weksla, wskazując kiedy i na jaką kwotę weksel został wypełniony oraz podając termin płatności weksla. Pozwany nie miał więc żadnej możliwości skontrolowania sposobu i zasadności wystawienia weksla. Według treści wezwania z dnia 20 lipca 2016 r., oryginał weksla miał być dostępny do wglądu w siedzibie powoda w W. w dniu 28 lipca 2016 r., będącym równocześnie dniem płatności weksla. Tymczasem, jak wynika z treści weksla, jego miejscem płatności jest jednak T., a nie W.. Wobec powyższego, zdaniem pozwanego stwierdzić należy, iż powód nie przedstawił do zapłaty weksla, na który powołuje się w pozwie, tym samym powództwo jest przedwczesne.

Postanowieniem z dnia 14 września 2016 r. Sąd Okręgowy w Toruniu zwolnił pozwanego od opłaty od zarzutów w kwocie 4.000,00 zł.

W odpowiedzi na zarzuty powód podtrzymał powództwo w całości, zaprzeczył wszystkim okolicznościom faktycznym podniesionym przez pozwanego za wyjątkiem tych wyraźnie przyznanych oraz wniósł o dopuszczenie dowodów na okoliczności wskazane w uzasadnieniu. Powód wyjaśnił w szczególności, iż towar objęty fakturami vat nr (...) został pozwanemu wydany. Ponadto powód podkreślił, iż za część towaru pozwany zapłacił po upływie terminu płatności faktur, w związku z czym powód wystawił noty odsetkowe opisane szczegółowo w treści odpowiedzi na zarzuty. Pozwany do momentu wniesienia zarzutów nie kwestionował nigdy należności z wynikających z wymienionych wyżej faktur vat i not odsetkowych. Na zabezpieczenie należności za towary pozwany wystawił weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową. Zgodnie z deklaracją wekslową, pozwany upoważnił powoda do wypełnienia weksla na kwotę swojego pełnego zadłużenia. Powód wyjaśnił zarazem, że dochodzona pozvem kwota 141.170,85 zł, na którą wypełniono weksel, stanowi sumę następujących należności: kwoty 119.511,28 zł wynikającej z ww. faktur vat, odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych na dzień 28 lipca 2016 r. (tj. na dzień płatności weksla) z tytułu niedokonania zapłaty ww. faktur w łącznej kwocie 2.699,45 zł oraz kwoty 18.960,12 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek ustawowych oraz odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, objętych notami odsetkowymi wymienionymi szczegółowo w treści odpowiedzi. Jednocześnie, zdaniem powoda, pozwany jako profesjonalista powinien doskonale orientować się w wysokości swojego całkowitego zadłużenia względem kontrahentów, zatem nie ma żadnego uzasadnienia żądanie pozwanego, aby to powód dowodził, jakie przysługują mu należności względem pozwanego. W związku z powyższym, powód zaznaczył, iż w procesie zapoczątkowanym wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty wydanym na podstawie weksla, to na pozwanym spoczywa ciężar udowodnienia, że suma wekslowa nie ma uzasadnienia w stosunku podstawowym, którego weksel jest zabezpieczeniem. Powód podniósł ponadto, że pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność niedostarczenia mu towarów objętych fakturami vat nr (...). Zauważył również, iż w zarzutach pozwany nie zaprzeczył, że odebrał towary, których dotyczą sporne faktury, a jedynie, że powód nie dostarczył

mu dokumentów potwierdzających dostawy tych towarów. W ocenie powoda nie było natomiast jego obowiązkiem wydawanie pozwanemu dokumentów potwierdzających dostawy towaru. Pozwany jako profesjonalista powinien tak zorganizować swoje magazyny, by wiedzieć, jaką ilością towaru dysponuje. Przedmiotowe faktury zostały zaś przez pozwanego przyjęte, zaksięgowane bez zastrzeżeń i zaliczone do kosztów działalności. Niezależnie od powyższego, powód wskazał, że w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty weksla radca prawny R. S., powołując się na pełnomocnictwo pozwanego, w piśmie z dnia 29 lipca 2016 r. uznał roszczenie z tytułu weksla.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Strony łączyły stosunki gospodarcze, w ramach których powód dostarczył pozwanemu towary w postaci materiałów budowlanych i wystawił faktury vat: nr (...) z dnia 22 lutego 2016 r. na kwotę 15.405,58 zł, nr (...) z dnia 23 lutego 2016 r. na kwotę 6.979,76 zł, nr (...) na kwotę 6.676,69 zł, nr (...) na kwotę 12.033,50 zł, nr (...) na kwotę 13.469,48 zł, nr (...) na kwotę 11.806,07 zł, nr (...) na kwotę 4.474,99 zł, nr (...) 3.652,24 zł, nr (...) na kwotę 3.652,24 zł, nr (...) na kwotę 3.652,24 zł, nr (...) na kwotę 13.651,97 zł, nr (...) na kwotę 12.406,05 zł oraz nr (...) na kwotę 12.405,23 zł.

Dowód: faktura Vat nr (...) - k.65, nr (...) - k.72, nr (...) - k.76, nr (...) - k.80, nr (...) - k.85, nr (...) - k.90, nr (...) - k.98, nr (...) - k.101, nr (...) - k.103, nr (...) - k.105, nr (...) - k.107, nr (...) - k.112, nr (...) - k.118

Towar objęty wymienionymi wyżej fakturami vat został pozwanemu wydany.

Dowód: faktura vat nr (...) wraz z dowodem dostawy, zamówieniem i korespondencją e-mail – k.65-65 – 71, vat nr (...) wraz z dowodem dostawy, zamówieniem i korespondencją e-mail – k.72-75, nr (...) wraz z dowodem dostawy, zamówieniem i korespondencją e-mail – k.76-79, nr (...) wraz z dowodem dostawy, zamówieniem i korespondencją e-mail – k.80-84v., nr (...) wraz z dowodem dostawy, zamówieniem i korespondencją e-mail – k.85-89, nr (...) wraz z dowodem dostawy, zamówieniem i korespondencją e-mail – k.90-91, nr (...) wraz z dowodem dostawy, zamówieniem i korespondencją e-mail – k.98-100, nr (...) wraz z dowodem dostawy, zamówieniem i korespondencją e-mail – k.101-102v., nr (...) wraz z dowodem dostawy, zamówieniem i korespondencją e-mail – k.103-104v., nr (...) wraz z dowodem dostawy, zamówieniem i korespondencją e-mail – k.105-106v., nr (...) wraz z dowodem dostawy, zamówieniem i korespondencją e-mail – k.107-111v., nr (...) wraz z dowodem dostawy, zamówieniem i korespondencją e-mail – k.112-117, nr (...) wraz z dowodem dostawy, zamówieniem i korespondencją e-mail – k.118-123

Pozwany nie kwestionował przed procesem należności wynikających z powyższych faktur i częściowo uregulował płatność za towary objęte tymi fakturami. Do zapłaty pozostała należność główna w łącznej kwocie 119.511,28 zł. Ponadto, zapłata za część towarów nastąpiła po upływie terminów płatności wskazanych na fakturach, wobec czego powód wystawił noty odsetkowe o numerach: (...) z dnia 29 października 2012 r. na kwotę 808,54 zł; (...) z dnia 28 listopada 2012 r. na kwotę 635,89 zł; (...) z dnia 19 grudnia 2012 r. na kwotę 991,77 zł; (...) z dnia 13 września 2013 r. na kwotę 415,27 zł; (...) z dnia 24 października 2013 r. na kwotę 332,97 zł; (...) z dnia 15 listopada 2013 r. na kwotę 725,84 zł; (...) z dnia 11 grudnia 2013 r. na kwotę 144,88 zł; (...) z dnia 15 stycznia 2014 r. na kwotę 193,34 zł; (...) z dnia 29 września 2014 r. na kwotę 2.158,14 zł; (...) z dnia 31 października 2014 r. na kwotę 1.532,69 zł; 10052262z dnia 2 grudnia 2014 r. na kwotę 520,30 zł; (...) z dnia 19 grudnia 2014 r. na kwotę 630,83 zł; (...) z dnia 10 stycznia 2014 r. na kwotę 398,79 zł; (...) z dnia 27 lutego 2015 r. na kwotę 1.547,64 zł; (...) z dnia 26 marca 2015 r. na kwotę 664,03 zł; (...) z dnia 24 kwietnia 2015 r. na kwotę 468,87 zł; (...) z dnia 27 maja 2015 r. na kwotę 342,79 zł; (...) z dnia 30 czerwca 2015 r. na kwotę 346,71 zł; (...) z dnia 28 lipca 2015 r. na kwotę 210,53 zł; (...) z dnia 1 września 2015 r. na kwotę 297,44 zł; (...) z dnia 29 października 2015 r. na kwotę 368,75 zł; (...) z dnia 27 listopada 2015 r. na kwotę 300,38 zł; (...) z dnia 15 grudnia 2015 r. na kwotę 1.042,78 zł; (...) z dnia 18 stycznia 2016 r. na kwotę 1.289,93 zł; (...) z dnia 21 stycznia 2016 r. na kwotę 556,73 zł; (...) z dnia 29 lutego 2016 r. na kwotę 456,92 zł; (...) z dnia 23 marca 2016 r. na kwotę 1.577,37 zł.

Dowód: potwierdzenia wpłat z dnia 13 lipca 2016 r. – k.128-128v., potwierdzenia wpłat z dnia 18 lipca 2016 r. – k.124v.-127v., zestawienie wpłat/historia operacji za okres od 01.07.2016 r. do 11.10.2016 r. – k.124

Na zabezpieczenie roszczeń o zapłatę za dostarczone towary i odsetek, pozwany wystawił na rzecz powoda weksel in blanco oraz deklarację wekslową zawierającą upoważnienie do wypełnienia tego weksla na kwotę pełnego zadłużenia pozwanego oraz do opatrzenia go klauzulą „bez protestu”, a ponadto miejscem i datą płatności według uznania powoda. O wypełnieniu weksla pozwany miał zostać zawiadomiony listem poleconym na adres (...) sp. z o.o. ul. (...), (...)-(…) S., co najmniej na 7 dni przed terminem płatności weksla.

Dowód: deklaracja wekslowa – k.129, weksel – k.4

W dniu 20 lipca 2016 r. powód wypełnił weksel własny wystawiony przez pozwanego na kwotę 141.170,85 zł, wskazując jako termin płatności weksla dzień 28 lipca 2016 r., zaś jako miejsce płatności T.. Pismem z tego samego dnia powód zawiadomił pozwanego o wypełnieniu weksla oraz wezwał do jego zapłaty we wskazanym powyżej terminie.

Dowód: weksel – k.4, wezwanie do zapłaty weksla z dnia 20 lipca 2016 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k.6-7

W odpowiedzi z dnia 29 lipca 2016 r. na wezwanie do zapłaty weksla, pełnomocnik pozwanego nie zakwestionował wysokości sumy wekslowej, a ponadto oświadczył, iż do dnia 10 sierpnia 2016 r. pozwany będzie gotów zaproponować, w oparciu o planowane wpływy środków od inwestora branżowego, realny harmonogram spłaty swojego zadłużenia. Ponadto dodał, że w trakcie 33. tygodnia bieżącego roku jego mandant dokona na rzecz powoda spłaty w kwocie nie mniejszej, niż 40.000,00 zł oraz, że brak terminowych płatności wynika z bieżących problemów z płynnością finansową.

Dowód: pismo pełnomocnika pozwanego z dnia 29 lipca 2016 r. – k.26-27

Pomimo złożonych zapewnień, pozwany nie uregulował zaległych płatności względem powoda, nie przedstawił także harmonogramu spłaty zadłużenia.

Okoliczność bezsporna

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne oraz dowody z dokumentów, w tym weksel własny (kopia k.4 oryginał w depozycie), deklarację wekslową (k.129), faktury VAT wraz z dowodami dostaw, zamówieniami i korespondencją e-mail (k.65-123), wezwaniem do zapłaty weksla (k.6-7) oraz pismem pełnomocnika pozwanego z dnia 29 lipca 2016 r. (k.26-27). Prawdziwość dokumentów nie została podważona.

Na rozprawie w dniu 17 listopada 2016 roku Sąd Okręgowy oddalił wniosek dowodowy strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron. Wniosek ten był spóźniony a jego uwzględnienie skutkowałoby nieuzasadnionym przedłużeniem postępowania. W tym miejscu przypomnieć też, należy dowód z przesłuchania stron jest jedynie dowodem o charakterze posiłkowym. Pełnomocnik pozwanego zgłosił zastrzeżenia do postanowienia w trybie art. 162 k.p.c. zarzucając naruszenie art. 217 i art. 227 w zw. z art. 299 k.p.c.

Przedmiot sporu sprowadzał się zasadniczo do oceny, czy powód w sposób ważny i skuteczny wypełnił weksel i przedstawił go do zapłaty pozwanemu, tj. zgodnie z deklaracją wekslową, a w konsekwencji czy powodowi należy się zapłata całości kwoty wskazanej na wekslu.

Zobowiązanie z weksla jest zobowiązaniem abstrakcyjnym. Ma ono takie właściwości, iż w sytuacji, w której powód dysponuje wekslem, ciężar dowodu w zakresie nieistnienia roszczenia spoczywa na stronie pozwanej (tzw. odwrócony ciężar dowodu). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym, w postępowaniu nakazowym, w jego fazie zapoczątkowanej wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty, dochodzi do przerzucenia ciężaru dowodu na stronę pozwaną. Podobnie, jeżeli dłużnik podnosi zarzuty przeciwko wekslowi gwarancyjnemu, w szczególności odnoszące się do stosunku podstawowego, to na nim, a nie na wierzycielu, spoczywa ciężar ich wykazania. Pozwany, twierdząc że weksel został uzupełniony niezgodnie z deklaracją wekslową, zobligowany jest okoliczności te po pierwsze powołać w formie twierdzeń i zarzutów w zarzutach od nakazu zapłaty, a po wtóre udowodnić (art. 493 § 1 k.p.c.) (wyrok Sądu

Apelacyjnego w Łodzi z dnia 16 marca 2016 r., sygn. akt I ACa 510/15, Lex nr 2017721; podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 października 2010 r., sygn. akt IV CSK 109/10, Lex nr 898262).

Powód nie miał zatem obowiązku udowadniać istnienia wierzytelności leżącej u podstaw wystawienia weksla, ani jej wysokości. To na pozwanym spoczywał ciężar dowodu, że stosunek podstawowy (wierzytelność), którego dotyczy weksel nie istnieje, bądź że istnieje w innej (niższej) wysokości. Mimo to powód przedstawił szereg dokumentów dotyczących zawieranych między stronami transakcji, do których pozwany się nie ustosunkował. Pozwany w zarzutach od nakazu zapłaty ograniczył się jedynie do wskazania ogólnikowych twierdzeń co do „dyskusyjności kwoty na jaką wypełniono weksel”. Pozwany nie zgłosił w zarzutach żadnych wniosków dowodowych np. na okoliczności przeprowadzonej inwentaryzacji (np. protokół z inwentaryzacji, czy zeznania świadków w osobach pracowników pozwanego, którzy przeprowadzali przedmiotową inwentaryzację bądź odbierali towar od powoda).

Chybiony był również zarzut pozwanego, według którego weksel nie został pozwanemu przedstawiony do zapłaty. Jak ustalił Sąd na podstawie dowodu z dokumentów, pozwany otrzymał zawiadomienie o wypełnieniu weksla wraz z jednoczesnym wezwaniem do jego zapłaty w terminie do dnia 28 lipca 2016 r. (pismo powoda z dnia 29 lipca 2016 r., k.6). Z treści przedmiotowego zawiadomienia jednoznacznie wynika, iż pozwany miał możliwość zapoznania się z oryginałem weksla w siedzibie powoda przy ul. (...) w W., w terminie do dnia 28 lipca 2016 r. Zawiadomienie to pozostawało w zgodności z deklaracją wekslową złożoną przez pozwanego, według której o wypełnieniu weksla pozwany miał zostać zawiadomiony listem poleconym wysłanym co najmniej na 7 dni przed terminem płatności weksla (k.129 akt). Powód uczynił zadość temu zobowiązaniu, na dowód czego przedłożył potwierdzenie nadania zawiadomienia o wypełnieniu weksla z dnia 20 lipca 2016 r. (k. 7 akt). Co równie istotne, w odpowiedzi na powyższe zawiadomienie (wezwanie), pełnomocnik pozwanego w ogóle nie zakwestionował wysokości sumy wekslowej, a ponadto oświadczył, iż do dnia 10 sierpnia 2016 r. pozwany będzie gotów zaproponować, w oparciu o planowane wpływy środków od inwestora branżowego, realny harmonogram spłaty swojego zadłużenia. Ponadto dodał, że w trakcie 33. tygodnia bieżącego roku jego mandant dokona na rzecz powoda spłaty w kwocie nie mniejszej, niż 40.000,00 zł oraz, że brak terminowych płatności wynika z bieżących problemów z płynnością finansową (pismo pełnomocnika pozwanego z dnia 29 lipca 2016 r., k.26-27 akt). Tym samym należało przyjąć, że pozwany nie kwestionował wcześniej zarówno faktu istnienia i wymagalności wierzytelności powoda leżącej u podstaw wypełnienia weksla, ani też jej wysokości, a wręcz uznał swoje zobowiązanie z tego tytułu, licząc się z obowiązkiem jego spłaty.

Odnośnie do zarzutu dotyczącego miejsca płatności weksla, Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko strony powodowej, iż specyfika weksla niezupełnego pozwala na dokonywanie każdej zmiany jego treści zgodnej z deklaracją wekslową. Ponieważ wystawca podpisuje się pod wekslem niewypełnionym, wyraża tym samym zgodę in blanco na każdą jego treść zgodną z deklaracją wekslową. Do zmiany takiej nie ma zastosowania art. 69 prawa wekslowego. Stanowisko to znajduje uzasadnienie w świetle aktualnego orzecznictwa sądowego, zgodnie z którym w sytuacji podpisania przez pozwanego weksla niewypełnionego (in blanco), pozwani zobowiązali się do spełnienia zobowiązania wekslowego o treści ustalonej przez posiadacza weksla (przy uwzględnieniu ewentualnego porozumienia wekslowego) (tak m.in. Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 12 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa 299/13, Lex nr 1419087). Skoro zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy deklaracja wekslowa nie wskazywała miejsca płatności weksla, a jedynie miejsce jego wystawienia, to w ocenie Sądu Okręgowego, wobec bezskutecznego upływu terminu płatności weksla, późniejsze umieszczenie w jego treści osobnej klauzuli o miejscu płatności w T., pozostawało w zgodzie z deklaracją wekslową oraz z przepisami ustawy prawo wekslowe. W rezultacie, wbrew zarzutom pozwanego, weksel został przedstawiony pozwanemu do zapłaty we właściwym miejscu i czasie.

Z powyższych względów, należało utrzymać w mocy nakaz zapłaty w zaskarżonej części (art. 496 k.p.c) W zakresie nieobjętym zaskarżeniem nakaz zapłaty uprawomocnił się.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 2 k.p.c. oraz art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Na kwotę 1.800,00 zł zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda w pkt II wyroku składało się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powoda w stawce minimalnej. W związku z tym, że sprawa wskutek wniesienia przez pozwanego zarzutów od nakazu zapłaty, wydanego w postępowaniu nakazowym została skierowana do postępowania zwykłego, orzeczoną nakazem zapłaty kwotę kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 5.417,00 zł (75% x 7.200,00 zł) należało zatem powiększyć do ich pełnej wysokości, tj. do kwoty 7.200,00 zł (100 % stawki minimalnej należnej przy wartości przedmiotu sporu wynoszącej pomiędzy 50.000,00 zł a 200.000,00 zł).

Pozwany częściowo uiszczył opłatę od zarzutów, a częściowo, tj. co do kwoty 4.000,00 zł został zwolniony od kosztów sądowych, którymi z mocy art. 113 u.o.k.s. należało obciążyć Skarb Państwa.

(...)

(...)

(...)

(...).